

عنوان مقاله:

بازشناسی تحلیلی جایگاه سبک پایدار در معماری معاصر ایران

محل انتشار:

کنفرانس ملی معماری، عمران، شهرسازی و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

پریسا صفار - دانشجوی کارشناسی موسسه آموزش عالی جهاددانشگاهی خوزستان خوزستان ایران

محمدعلی کاظم زاده رائف - عضو هیئت علمی گروه آموزشی معماری موسسه آموزش عالی جهاددانشگاهی خوزستان خوزستان ایران

صبا میردربیکوندی - مدرس مدعوقروه معماری موسسه آموزش عالی جهاددانشگاهی خوزستان خوزستان ایران

خلاصه مقاله:

معماری پایدار از جریان های مهم معاصر است، که رویکرد آن در معماری معاصر ایران با تاخیر توأم بوده است. معماری سنتی ایران، واجد ارزش ها و اصول پایداری است که در بوته تجارب بسیار، طی سالیان متمادی، بر مبنای ارزش های فرهنگی، توجه به اقلیم و متناسب با مقتضیات زمان و مکان، ظهور و بروز نموده است. در برخی آثار معماری معاصر، از اصول، مفاهیم و الگوهای معماری سنتی به صورت خلاقانه و متناسب با طراحی های اقلیمی نوین در راستای پیشبرد اهداف معماری پایدار استفاده شده است. معماری معاصر ایران، به میزان قابل توجهی، متأثر از معماری بیگانه وغالباً با هدف کسب درآمد سودجویانه از ساخت و ساز و تولید مسکن بیشتر و کوچک می باشد. و بخش قابل توجهی از انرژی به دلیل عدم طراحی اقلیمی و بومی مناسب، اتلاف می شود. در این نوشتار سعی شده که ضمن بررسی و مطالعه ویژگی های متنوع اقلیمی و پیشینه ی معماری اقلیمی کشور و پتانسیلهای فناوریهای پیشرفته ساختمانی روز دنیا در ایران، قابلیت هایی معماری بومی و سنتی با خصوصیات اقلیمی با رویکرد چگونگی پذیرش سبک پایدار در معماری معاصر ایران مورد تحلیل قرار گیرد. روش تحقیق مقاله، توصیفی تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه های علمی تخصصی معماری شهرسازی و مطالعه وبسایت های علمی پژوهشی از جمله سیلیویکا، جهاد دانشگاهی و مرکز اطلاع رسانی علوم و فن آوری بوده است.

کلمات کلیدی:

معماری اقلیمی، فناوریهای پیشرفته ساختمانی، معماری پایدار، معماری معاصر ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1251831>

